

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. U.

przeciwko A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje radcy prawnemu P. Z. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za udzieloną powodowi pomoc prawną z urzędu, w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej, jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do

podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułował jako dotyczące zasad postępowania komornika sądowego z rzeczami ruchomymi dłużnika znajdującymi się w budynku, co do którego dłużnikowi odjęto zarząd, w szczególności w jaki sposób i w jakim terminie rzeczy te winny zostać wydane, czy należy stosować odpowiednio przepisy art. 855 lub art. 1046 k.p.c. oraz czy komornik odpowiada za szkodę wyrządzoną dłużnikowi a wynikającą z pozostawienia jego rzeczy osobom trzecim, co ostatecznie doprowadziło do utraty ich utraty”.

W zakresie przesłanki istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że jego wystąpienie strona powinna wykazać nie tylko przez sformułowanie takiego zagadnienia, ale nadto strona powinna w uzasadnieniu zaprezentować nie tylko logiczną, ale przede wszystkim wyczerpującą argumentację prawną, przy czym zagadnienie prawne ma pozostawać w związku z tymi przepisami, które skarżący wskazuje w postawach kasacyjnych jako naruszone przez sąd przy wyrokowaniu. To po pierwsze. Po drugie, rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego ma nie tylko mieć znaczenie dla rozwoju judykatury, ale ma mieć związek i znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w której złożono skargę kasacyjną.

Analiza rozstrzygnięć sądów obu instancji prowadzi do jednoznacznego wniosku, że pierwotną przyczyną oddalenia powództwa było stanowisko o nieudowodnieniu przez powoda, że utracił pieniądze w kwocie 112000 Euro oraz że nie udowodnił, iż był właścicielem utraconych rzeczy ruchomych znajdujących się na zajętej przez komornika nieruchomości. Prawne rozważania sądów o obowiązkach komornika miały w sprawie charakter wtórny, zostały poczynione

dodatkowo. W tej sytuacji nie można przyjąć, że przedstawione zagadnienie prawne ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Co prawda, skarżący w skardze kasacyjnej zakwestionował ustalenie Sądu, że nie był właścicielem utraconych ruchomości, jednakże kwestionowanie tych istotnych dla sprawy ustaleń skarżący dokonał przez wskazanie w procesowej podstawie kasacyjnej jako naruszonych m.in. art. 233 i art. 229 k.p.c. Przypomnieć, zatem należy, że wobec jednoznacznej treści art. 398³ § 3 k.p.c., z procesowej podstawy kasacyjnej wyłączone są te przepisy, które bezpośrednio dotyczą podstawy faktycznej wyrokowania. W świetle powołanego przepisu oznacza to, że niedopuszczalne są zarzuty dotyczące naruszenia tych przepisów, które regulują ustalenie faktów bezdowodowo (art. 228 - 231 k.p.c.) oraz zarzuty dotyczące przepisów o ustalaniu faktów dowodowo (art. 233 § 1 k.p.c. - por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, nie publ.; z dnia 26 maja 2006 r., V CSK 97/06, nie publ.). Możliwe jest natomiast powoływanie się na takie naruszenie przepisów postępowania, których ostateczną konsekwencją jest błędne ustalenie stanu

faktycznego, a które nie należą do kategorii błędnej oceny dowodów, ani też błędnego wnioskowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2008 r. I CSK 83/08, nie publ.). Takich jednak zarzutów skarga kasacyjna, w odniesieniu do tych okoliczności, nie zawiera, a ponadto, z uwagi na treść art. 398¹³ § 1 k.p.c., związanie granicami podstaw uniemożliwia Sądowi Najwyższemu uwzględnienie innych naruszeń prawa, materialnego lub procesowego, niż te, które zostały wytknięte przez skarżącego.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi powoda orzeczono na podstawie § 4 ust. 3, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz.U. 2019 r., poz. 18).

